

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστώμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' ἐξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ἀθηρασίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οὐκουμηνικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστόν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ :

Ἐξωτερικοῦ :

Ἔτησίαν . . . δρ. 8,—

Ἔτησίαν φρ. χρ. 10,—

Ἐξάμηνος . . . > 4,50

Ἐξάμηνος > > 5,50

Τρίμηνος . . . > 2,50

Τρίμηνος > > 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λελ. 20 Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λελ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὀδὸς Ἐσθιαίου δρ. 35, παρὰ τὸ Βασιλικεῖον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 14ος

Ἐν Ἀθήναις, 14 Ἀπριλίου 1907

Ἔτος 29ον.—Ἀριθ. 20

ΤΑ ΔΙΑΓΜΑ ΤΟΥ ΤΡΑΝΣΒΑΛΛ (ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ PAUL ROLAND)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

Ἄλλ' ἂν οἱ Μπόερς τὸ ἐπιτρέπουν, ἐξηκολούθησεν ὁ Γιάγκος, ἀφοῦ δώσῃ τὸν λόγον τῆς τιμῆς του ὅτι θὰ θεωρηθῆται ὡς αἰχμάλωτος, διὰ νὰ μὴ πολεμήσῃ πλέον ἐναντίον των, θὰ τὸν πάρῃ μαζί μου ἕως τὸ Μπουλαβάγιο, διὰ νὰ τὸν κάμῃ νὰ καταλάβῃ τί θέλησῆται ἔχει ἢ ὀπισθοδρομήσῃ εἰς τὸ ταξεῖδι, ὅπως ἐκεῖνη ποῦ ἤθελε καὶ αὐτὸς νὰ μᾶς ἀναγκάσῃ νὰ κάμωμεν ἀπὸ τὴν Βλουμφοντάιν εἰς τὴν Πόλιν τοῦ Ἀκρωτηρίου...

— Δάτ! ἐτραύλισε πάλιν ἀνάμεσα στὰ δόντια του ὁ Ἄγγλος.

Αἱ κόραι τῶν ὀφθαλμῶν του ἔλαμπαν μὲ φλόγας μίσους ἐκεῖ μέσα ἐκαθρεπτιζέτο ἡ ἀπίστευτος ἐκεῖνη βρεττανικὴ ἀλαζονεία, ποῦ, ἅμα ἀπαξ πληγωθῆ, δὲν συγχωρεῖ ποτέ! Καὶ τὸ πρόσωπόν του, ἔδ ὅσον ροδόλευκον καὶ δροσερόν, ἐλάμβανε, μὲ τὴν πλημμύραν τῆς ἐσωτερικῆς ὀργῆς του, ὄψιν μανιώδους κακίας, ἢ ὅποια ἦτο ἐντελῶς ἀταίριαστη πρὸς τὰ γελαστὰ πρόσωπα τῶν δύο ἐκείνων ἀνθρώπων, ποῦ τὸν παρῶρχιζαν, τὸν ἔκαμναν ἔξω φρενῶν μὲ τὴν αἰνιγματώδη ὁμοιότητά των. Ποῖος ἀπὸ τοὺς δύο ἦτο ὁ ἀληθινὸς Τζάκ Χίνδων;

Μὲ μίαν ἀπρόοπτον κίνησιν, ἔβγαλε τὸ δεξιὸν χεῖρ, ποῦ τὸ ἔκρατοῦσε κρυμμένο στὸ στήθος του, ἐτίεντωσε τὸ χεῖρ του, κ' ἐπυροδόλησε μὲ τὸ ρεβόλβερ του, ἐνῶ ἐφάναζε, μὲ λύσσαν εἰς τὴν φωνήν του:

— Δάτ!

Ὁ Γιάγκος ἐσύρθη ἀπὸ τὸ στιβαρόν

χεῖρ τοῦ Μόνα, κ' εὐρέθη πεσμένος κάτω. Ὁ Τζάκ Χίνδων δὲν ἐπληγώθη, ἂν καὶ αὐτὸν εἶχε πυροβολήσῃ ὁ Ἄγγλος, εἰς τὴν τύχην ὁ Χάος Ρίσιτι

ὅμως ἐκλονίζετο, κατὰστηθα πληγωμένος ἀπὸ τὴν σφαῖραν ποῦ ἦτο προωρισμένη διὰ τὸν ἀρχηγὸν τῶν Ἐκτροχιαστῶν. Τὸν εἶχε σώσῃ, μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς του, διότι εἶχε προφθάσῃ νὰ κηδήσῃ καὶ νὰ σταθῇ μεταξὺ τῆς σφαίρας καὶ τοῦ Τζάκ Χίνδων...

Ἐτρεξάν οἱ Μπόερς γύρω εἰς τὸ ἡρωϊκὸν ἀγῶρι, ἐνῶ μερικὸι ἄλλοι ὤρμουσαν νὰ καταδιώξουν τὸν Ἄγγλον. Αὐτὸς, ἅμα ἔρριψε τὴν μοναδικήν του σφαῖραν, εἶχε τιναχθῆ πρὸς τὸν χάνδακα.

— Τὸν ἐπίασα, τὸν ἐπίασα! ἤκούσθη ἢ φωνὴ τοῦ Ἰθῶν, ὁ ὁποῖος εἶχε κατορθώσῃ νὰ τὸν ἀρπάσῃ ἀπὸ τὸ πόδι, καί, συρόμενος ἐξοπίσω του, ἐπεβράδυνε τὴν, φυγὴν τοῦ Ἄγγλου.

Ὁ ἀξιωματικὸς ἐγύρισε, ἔτοιμος νὰ κτυπήσῃ κατακέφαλα τὸν μικρόν, μὲ μιά γροθιᾶν ποῦ θὰ τὸν ἐσοκότωνεν, ὅταν δέκα χεῖρια τὸν ἔδραξαν.

Πᾶσα ἀντίστασις ἦτο ματαία τὸν ἐσφιχτόδεσαν μὲ τὰ σχοινιά, καὶ δέκα στρατιῶται ἔλαβαν διαταγὴν νὰ τὸν ἐπιτηροῦν. Εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα, ὁ Μόνας, σκυμμένος ἐπάνω εἰς τὸ ἀχυρένιο θεμάτι, ὅπου εἶχαν ἐξαπλώσῃ τὸν Χάος, ἐσπευδε νὰ ἐξετάσῃ τὸ τραῦμά του, καὶ τὸ ἔβρεγε μὲ ὀλίγον νερό, ὅπου εἶχε στάξῃ μερικὲς στάλες ἀπὸ ἓνα κροστάλλινο μπουκαλάκι, ποῦ εἶχε μαζί του. Γονατιστῆ διέπλε εἰς τὸν ἀδελφόν της, ἢ Ἐλζα, κατακίτρινη, ἔκρατοῦσε τὸ ἓνα χεῖρ τοῦ πληγωμένου μέσα στὰ ἰδικὰ τῆς.

Τὸ ἀγῶρι ἔκαμε νεῦμα εἰς τὸν Γιάγκον νὰ πλησιάσῃ, καί, καθὼς ὁ Γιάγκος ἔσκυβεν ἐπάνω του:

— Συγχωρήσατέ με, εἶπε, ποῦ ἐσυλλογίσθηκα νὰ γλυτώσω τὸν

«Εἰς ἔφεδον!...» (Σελ. 149, στ. γ')

Τζακ Χίνδων πριν από σάς. Σας αγαπώ εσάς περισσότερο, αυτός όμως είνε χρησιμώτερος είνε την πατρίδα μας.

Με δακρυμαμένα μάτια, ο Γιάγκος έφερε τα χείλη του είνε το μέτωπον του μικρού ήρωος.

Αργά την νύκτα, οι Έκτροχιασταί έπηγαν και ήνωθησαν με έν άλλο απόσπασμα. Η καλλιτέρα σκηνή έδόθη είνε τον τραυματιάν, κ' έμειναν ν' άγρυπνούν κοντά του ή αδελφή του, ο Μόνας και ο Ίανός. Ο Μέγας Αρχηγός, που ήτο επιτήδειος χειροούργος, ήρνήθη πΰσαν άλλην βοήθειαν από την των δύο παιδίων, εδήλωσε δε ότι ανελάμβανα την εϋθύνην να σώση τον Χάνς, αν τον άφιναν να τον νρηλεύση.

Με τας πρώτας ακτίνας της αύγης, την άλλην ήμέραν το πρωί, ο κ. Ζουανάνι, ο Γιάγκος και ο Ύδων, έτοιμοι πρὸς αναχώρησιν, εισήλθον είνε την σκηνήν του πληγωμένου, δια ν' αποχαιρετήσουν τα Δίδυμα και να εϊδοποιήσουν τους συνοδοιπόρους των. Η σκηνή ήτο κενή ο Χάνς, ή Έλζα, ο Μόνας, ο Ίανός είνε γίνη άφαντοι.

Οι σκοποί, που δεν ήσαν και τόσο προσεκτικοί είνε το μπερικόν στρατεύμα, δεν είνε ακούση τίποτε' δεν ήτο άπίθανον να είνε άποκοιμηθή την νύκτα.

Τί ήτο πάλιν αυτό το νέον μυστήριον :

Τί συμφέρον είνε ο Μόνας και ο Ίανός να πάρουν μυστικά τα Δίδυμα και να φύγουν ;

Οι Γάλλοι δεν έπίστευαν τους άπεσταλμένους του Βόριδος Βολκωφ ίκανούς να κάμουν καμμίαν έγληματοικήν πράξιν' ή ευγένεια του χαρακτήρος των είνε φανή πάντοτε άνωτέρα πάσης υποφίας.

Μά, τότε ; — Τως ο Μέγας Αρχηγός ήθέλησε να μεταφέρη τον τραυματιάν του είνε μέρος, όπου να δύναται να τον περιποιηθή όπως αυτός φαντάζεται, — παρετήρησεν ο Γιάγκος.

Ήτο ή μόνη παραδεκτή εξήγησις.

κανένα όμως δεν ήτο δυνατόν να εύχαιριστή.

Καταλυπημένοι με αυτήν την θλιβεράν περίπτωσιν, ή όποία τους έκαμνεν υπόπτους είνε τους Μπόερς, οι Γάλλοι, από τους όποιους έλειπεν ο καιρός δια να δικαιολογηθούν, ανεχώρησαν από τον μπερικόν καταλισμόν. Έπήραν μαζί των και τον Σιρ Βασίλην Μάκεσων. Την προηγούμενη νύκτα, ενώ έπρόκειτο να τον τουφεκίσουν οι Μπόερς, ο Γιάγκος παρενέθη και τον έσωσε' εζήτησε να του τον παραχωρήσουν δια να τον κάμη αυτός ό,τι ήθελε, και οι Μπόερς είνε συγκατανεύση.

Όταν όμως έγινε γνωστή ή εξαφανίσις των Διδύμων, που είνε μεγάλην δημοτικότητα είνε το Τράνσβαλ, οι Μπόερς μετενόησαν δια την ύπόσχεσιν που είνε δόση' ήσαν έν τούτοις άνθρωποι που έννοούσαν να τηρήσουν τον λόγον των, και δεν τον έπηραν όπισω. Άρρησαν λοιπόν τους Γάλλους ν' αναχωρήσουν μαζί με τον Άγγλον των, δεν έχορήγησαν όμως είνε αυτούς την στρατιωτικήν συνοδίαν, ή όποία αρχικώς είνε ορισθή δια να τους συνοδεύση είνε το ταξείδι των.

Εϋνυχώς ο Σιρ Βασίλης είνε πολλόν καιρόν μείνη είνε την Πραιτωριάν, από τας άρχας της άγγλικής κατοχής, και είνε γνάσιν του τόπου αρκετά ακριβή. Δι' αυτό, ή χαιρεκάκος εκδικησις του Γιάγκου, ή κατά βάθος φιλανθρωποτάτη, έμελλε ν' αποβή ή σάνις της σωτηρίας δια τους Γάλλους, οι όποιοι τώρα πλέον ήσαν τόσοσ υποπτοι είνε τους Μπόερς όσον και είνε τους Άγγλους.

Ο Σιρ Βασίλης ήτο έντιμος άνθρωπος' είνε αναλάβη να συνοδεύση και να οδηγήση τους Γάλλους, και ήτο άποφασισμένος να τηρήση πιστώσ την ύπόσχεσιν του, με την συμφωνίαν όμως να ζητήση να εκδικηθή άργότερα, όταν πλέον δεν θα ήτο δεμένος με τον λόγον του. Ανεγνώριζε μεν την γενναιοφυχίαν του ψευδο-Τζακ Χίνδων, δεν ήμπορούσεν όμως εζ ολοκλήρου να τον συγχωρήση δια την βμοιότητά του με τον άλλον, τον άληθινόν, οϋδέ δια την πλάνην, της

όποίας είνε πείση θύμα ο πρώην στρατιωτικός άστυνόμος. Ο Σιρ Βασίλης Μάκεσων έλυσσούσε, που δεν είνε κατορθώση να επανακτήση το άστυνομικόν του γόητρον δια της συλλήψεως του άληθινού άρχηγού των Έκτροχιαστών.

Συγχά συμβαίνει, εκείνος που βλάπτει τον άλλον να μνησικακή έναντίον του ανθρώπου, τον όποιον έχει βλάβη . . .

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

Όδηγός προδότης. — Ένα άλογο δια 4 αναβάτας. — Πάλιν δάσω ! — Προστασία, που δόχεται άργά. — Ο λόγος του Σιρ Βασίλη. — Είνε την Ματάμπελελάνδην. — Είνε το Θεού τό έλεος !

Την τετάρτην ήμέραν μετά την αναχώρησιν των από το Ματσάδοδορφ, οι Γάλλοι και ο νέος συνοδοιπόρος των έφθασαν άπέναντι είνε την τρανσβαλικήν πόλιν Πιέτερσβουργ, όπου καταλήγει ή σιδηροδρομική γραμμή της Πορτ-Έλισάβετ.

Έπειδή δεν έτολμούσαν να πλησιάσουν την νύκτα είνε τα χωρία τα κατεχόμενα από τα άγγλικά ή από τα μπερικά άποσπάσματα, έμειναν και διενυκτέρευαν ποτε είνε καμμίαν έρειπωμένην άγροικίαν, και ποτε άπλώς είνε κανέν σύνδενδρον μέρος.

Την δευτέραν και τρίτην ήμέραν, είνε διαβή από ένα όρειόν τόπον' έπειδή δε ή βροχή δεν έννοούσε να σταματήση, δεν τους άφησε ν' άντιληφθούν με τα μάτια των τα θέλητρα της χώρας εκείνης, ή όποία ονομάζεται «Μπάγκεν-Βέλδ» και είνε άσυγκρίτως άνωτέρα, με την καλλονήν της, με τα δάση της, με την αφρονίαν των χειμάρρων της, από τα δύο άλλα μέρη του Τράνσβαλ : το «Χόγε Βέλδ» (ΎψηλόνΚάμπον) και το «Μπόσχ Βέλδ» (Αρυμώνα).

Έπερνούσαν τώρα την ζώνην της Βιτβατερσάνδης, ή όποία, αραιότατα κατοικήμένη, προανήγγελλε τας άπεράντους έρημίας της Ροδεσίας. Πρὸς δυσμάς ή γραμμή των περιπολιών έθανεν από την Πραιτωριάν εως την Πιέτερσβουργ' οι ταξειδιώται όμως, έχοντες οδηγόν ένα Κάφρον, τον όποιον είνε μισώση είνε απόστασιν όλίγον μιλίων από το Ματσάδοδορφ, έπερνούσαν από μέσα από τους άγρούς, όπου δεν έπύχαινε να συναντήσουν, κατά μακρά διαστήματα, παρά μερικούς μαύρους ίθαγενείς τρυπωμένους μέσα είνε τα δασάκια των φηγών, των άκακιών και των εύφορβίων, που είνε τα πυκνότερα δένδρα είνε εκείνα τα μέρη.

Κατά το μεσημέρι της τετάρτης ήμέρας, ενώ έκαμναν τας ετοιμασίας των δια να διαβούν τον Όλιφάντην, παραπτόμον του Λιμπόπου, ο Κάφρος οδηγός των τους έγκατέλειψε κρυφά-κρυφά, χωρίς να ζητήση την συμφωνημένην άντιμισθίαν του. Η λιποταξία αυτή ήτο δυσάρεστος, αλλά οι Γάλλοι μας, συνηθι-

σμένοι τώρα πλέον με τα κακοτυχήματα, δεν εκάθησαν να θρηνηλογούν δι' αυτήν.

Έκεινο το βράδυ, ο καταλισμός των οργανωθη είνε μίαν άγροικίαν κατά τα τρία τέταρτα κατεστραμμένην από πυρκαϊάν. Τα άλογά των, πεδουκλωμένα είνε μικράν απόστασιν από εκεί, μέσα είνε το μικρόν δάσος, ήμπορούσαν να βόσκουν είνε τα πυκνά και όλοσπράσινα χορτάρια.

Χάριν προφυλάξεως, είνε αποφασισθή, κ' εκείνην την νύκτα, όπως τας προηγούμενας, ο καθένας των να μείνη άγρυπνος με την σειράν του, εκτός, έννοείται, του Ύδων, ο όποιος πάντοτε διεμαρτύρητο δι' αυτήν την εξαίρεσιν του, δεν παρέλειπεν όμως να κοιμηθή από την πρώτην στιγμήν, που εζήπλώνετο κάτω, εως την τελευταίαν.

(Έπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΠΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ

Αγαπητοί μου, ΗΝ Κυριακήν είνε των Βαίων! άκούω έξαφνα την Κυρά-Μάρθαν να φωνάζη πρὸς την μικράν Κικήν. (Μία παρένθεσις: διατι να φωνάζη; μήπως ή κυρά-Μάρθα είνε θυμωμένη; Οχι, ή κυρά-Μάρθα είνε όλίγον τι κωφή, και όπως όλοι οι κωφοί, όμιλεϊ δυνατά, όχι διότι νομίζει κωφούς τους άλλους, αλλά διότι δεν άκούει την ιδίαν της φωνήν.)

Λοιπόν την Κυριακήν είνε των Βαίων! Και την άλλην Κυριακήν, Πάσχα. Γεμάτη χαράν, ή μικρά Κική ήρχισε να χοροπηδά και να ψαλμωδή: Βάια, βάια, των βαϊών, Τρώνε φάρι και κοιολό, Κι' ως την άλλην Κυριακήν Τρώνε κόκκινο αυγό !!

Αλλ' ή Φιφή παρέλαθεν από το στόμα της αδελφής της το τετράστιχον και το διόρθωσε, μαθημένη από τον Άνανιάν, ο όποιος διορθώνει συγχά τους στίχους των Πνευματικῶν σας Άσκήσεως: Βάια, βάια των βαϊών, Τρώνε φάρι-σορδαλιά, Κι' ως την άλλην Κυριακήν Τρώνε κόκκινο αυγό !!

Η Φιφή είνε δίκη. Ο κολοϊός μπορεί βέβαια να λείψη από το τραπέζι της Κυριακής των Βαίων, ή σκορδαλιά όμως όχι. Είνε από τα καθιερωμένα και τής θείας του προσλεύσεως. Δια μίαν τάπαραίτητα... Κ' ενώ ήκουα το χαρούμενον τραγούδι των μικρών αδελφών, έσυλλογιζόμην: Πάει λοιπόν, έτελείωσε και ή άγία, ή μεγάλη, ή άτελείωτη

αυτή Σαρακοστή. Το φάρι με τη σκορδαλιά είνε ο πρόδρομος του κόκκινου αυγού, — ο θρίαμβος της εισόδου εις Ίερουσόλυμα είνε ο προάγγελος του θριάμβου της Αναστάσεως. Τι γρήγορα που περνά ο καιρός! Νομίζεις ότι κατρακυλά, — αλλά τί λέγω; Μήπως οι άρχαίοι δεν τον παρίστανον με πτέρυγας; Ο καιρός πετᾷ. Προχθές ακόμη δεν ήτο Άποκριά; Και όταν ήρχισεν ή Μεγάλη Σαρακοστή, ή θλιβερά και μελαγχολική, πόσον άπομακρυσμένον μας έφαίνετο το Πάσχα! Και φέτος ίσως ακόμη περισσότερον από άλλοτε, διότι είνε έν από τα όψιμότερα Πάσχα των όρθοδόξων—22 Άπριλίου!—Και όμως να το, έφθασε. Ως που να γυρίσης να ιδής, ή Καθαρά Δευτέρα γίνεται Μεγάλη Δευτέρα, έπειτα γίνεται Νέα Δευτέρα. Ο καιρός πετᾷ με τόσο ταχύτητα, που δεν τον έννοούμεν. Ομοιάζομεν με επιβάτας ταχείας άμαξοστοιχίας, οι όποιοι, ένῶ τρέχουν εζήντα μίλλια την ώραν, νομίζουν ότι μένουν ακίνητοι. Η άμαξοστοιχία αυτή, της όποίας είμεθα οι επιβάται, είνε ή Γη, ή όποία φεύγει, τρέχει είνε το άχανές, γυρίζει περι τον Ήλιον, και μας φέρει αλληλοδιαδόχως τας ώρας, τας ήμέρας, τας εποχάς και... τας εορτάς. Με ταχύτητα πόσον μίλλια την ώραν; Αυτό πλέον εμπορευται να το ιδήτε είνε την Κοσμογραφίαν σας . . .

Το τραγούδι των μικρών αδελφών εξακολουθεϊ, κ' εγώ συλλογιζομαι... Βάια, βάια των βαϊών... Τι ώραίαν εικόνα που αναπαριστάνουν αι μαγικά αυτὰ λέξεις! Ο Χριστός εισέρχεται είνε τα Ίερουσόλυμα. Ούτε άρσενικός κέλης χρυσοφάλαρος, ούτε βασιλική τέθριππος άμαξα φέρει μεγαλοπρεπώς τον υιόν του Θεού. Πόλος όνου, ένα γαϊδάράκι, είνε το ταπεινόν του υποζύγιον.

Αλλ' όποια υποδοχή, ποίος θρίαμβος! Ο λαός της πόλεως εζέρχεται όλος είνε προϋπαντησίν του. Είνε άνδρες, γυναίκες, παιδιά, — προπάντων παιδιά, όλω και παιδιά. Σείουν ένθουσιωδώς κλάδους φοινίκων, και φωνάζουν: «Ώσαννά! Εύλογιμένος ο ερχόμενος!...» Κάθε βασιλεύς, κάθε ισχυρός του κόσμου θα εζήλευε αυτήν την θερμήν και όλόψυχον υποδοχήν, ή όποία είνε εν είνε τον άπερίττον Διδάσκαλον, τον Ραββί, τον εισερχόμενον είνε την πόλιν επί πόλου όνου. Διότι ο Θεός είνε διανοίξη μίαν στιγμήν τους όφθαλμούς των ανθρώπων εκείνων, των τυφλών και άμαρτωλών, ώστε να διακρίνουν περι το πρόσωπον του Διδασκάλου την άγλην τής θείας του προσλεύσεως. Δια μίαν στιγμήν τους όφθαλμούς των ανθρώπων εκείνων, των τυφλών και άμαρτωλών, ώστε να διακρίνουν περι το πρόσωπον του Διδασκάλου την άγλην τής θείας του προσλεύσεως. Δια μίαν στιγμήν τους όφθαλμούς των ανθρώπων εκείνων, των τυφλών και άμαρτωλών, ώστε να διακρίνουν περι το πρόσωπον του Διδασκάλου, τον έβασάνισαν και τον εθανάτωσαν ως

κακούργον. Έπρεπε να πληρωθή το ρηθέν, έπρεπε να τελειωθή το μυστήριον... Αλλ' Ιδού, ο κόσμος συνωστίζεται. Όλοι θέλουν να ίδουν τον Χριστόν. Και ο κοντός Ζακχαίος, δια να τον ιδή καλύτερα, αναβαίνει επάνω είνε μίαν σκολομορέαν. Είδε τον Χριστόν, αλλά τον είνε και ο Χριστός. Και του έμίλησε και τον εκάλεσε πλησίον του. Πόσοι εκείνην την στιγμήν θα εζήλευσαν την τύχην του κοντού Ζακχαίου! Αν ήτο ύψηλότερος, αν ήμπορούσε να ιδή χωρίς ναναβή είνε το δένδρον, κανείς δεν θα έπρόσεχε είνε αυτόν, και ήμεις σήμερα δεν θα ήξεύραμεν ούτε την ύπαρξιν του ούτε τονόμα του. Δια να είνε κοντός, κατέστη ένδοξος είνε τους αιώνας. Νομίζετε όμως ότι μόνον ο Ζακχαίος ανέβη την ήμέραν εκείνην επάνω είνε ένα δένδρον; Υποθέτω ότι και πολλοί άλλοι, ψηλοί ή κοντοί, θα τον έμιμήθησαν. Αλλ' οι άλλοι θα ήθελαν να ίδουν τον Χριστόν από απλήν περιέργειαν, ενώ ο Ζακχαίος ήθελε να τον ιδή από πίστιν. Και όταν τον έπρόσεχε και τον εκάλεσεν ο Χριστός, είνε την καρδίαν του είνε αναγνώσθ... Ήτο άγνή και θερμή ή καρδιά του Ζακχαίου, όπως αι καρδιαί των παιδιών, τα όποια με τα φωνάς των και με τα χέρματα και με τα βάτια των φοινίκων, επήξον την μεγαλοπρέπειαν και τον ένθουσιασμόν της υποδοχής. Είνε την θριαμβευτικήν είσοδον του Χριστού είνε τα Ίερουσόλυμα, έρωταγωνίστησαν τα παιδιά. Και ή εορτή των Βαίων, ή ένθυμίζουσα το γεγονός, είνε κατ' εζοχήν ή εορτή των παιδιών. Είνε σας άρμόζουν σήμερα οι κλάδοι των φοινίκων οι συμβολικοί. Μίαν φοράν συνετελέσατε είνε τον θρίαμβον του Χριστού. Συντελέσατε και πάλιν!

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΡΟΛΟΓΙ

Ντίγγ-ντίγγ, ντίγγ-ντόγγ, ντίγγ-νιά! Το ρολόγι τάχα τί μιλεϊ, παιδιά; — Ο καιρός, μάς λέγει, γρήγορα πετᾷ Και ποτέ του πίσω δεν γυρίζει πιά!

Ντίγγ-ντόγγ, ντίγγ, ήμέρα πρόβαλε χουσή-Εύπνησαν τα άνθη, τα μικρά πουλιά. Ώρα να άφίσης είνε πια και συ! Το ζεστό κρεβάτι και την τεμπελιά.

Ντίγγ-ντίγγ, ντίγγ, μελέτης εφθασε καιρός. Φθάνει το παινίδι, το ξεφωνητό, Το βιβλιο τώρα πάρε ζωηρός, Διάβαζε, μη μείνης κούτσουρο σοσιτό.

Ντίγγ-ντόγγ, το τραπέζι πλούσιο καλεί! — Ποιος αυτήν την ώρα τάχα την ξεχνᾷ; Άδικα για πόσους δάδεκα λαλεί, Πόσος κόσμος γύρω άρά γε πεινά; . .

Ντίγγ-ντόγγ, ντόγγ, ο χρόνος είνε θησαυρός. Τα λεπτά με γνώσι δεν πεινά κανείς. Με λεπτά πλεγμένος είνε κ' ο καιρός, Όσα τώρα χάσες, — θέ να τα θρηνηϊ!

ΜΑΡΙΑ ΠΑΠΑΡΙΣΤΕΛΙΟΥ

Ο ΚΛΑΨΙΑΡΑΚΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

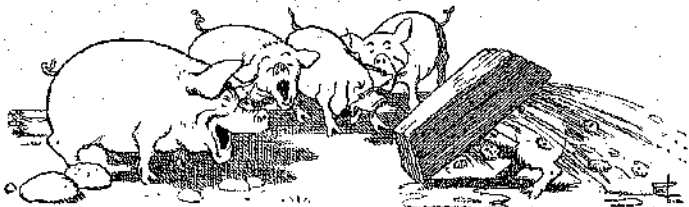
B.

"Όταν ή Βελουδίτσα έφυγε, να πάη να εβρη το ταψάκι του Κλαψιαράκου, ό Σμαραγδής δέν έδόσταζε και ειπε:

— Δέν είνε για να το λυπάται κανένα, αυτό το τσαμένο, όπως το λέτε, κυρά-Μουρμούρα, αλλά έλους τους άλλους που ζαλλίζε με τέσ κλάψες και τα ξεφωνητά του και περισσότερο από έλους, πρέπει να λυπάται την κακομοίρα την αδελφούλα του, που την έχει διαρκώς θυμά του και την τυραννεί. "Α! πολύ ώραία τον ανατρέφετε, μα την αλήθεια, τον Κλαψιαράκο σας!... Την ημέρα που θα έλθη να τον παραλάβη ό λουκανικός, θ'ανασάνη έλος ό κόσμος έδώ πέρα!

Διά να μην ακούη αυτά τα φοβερά λόγια, ή κυρά-Μουρμούρα έχωσε το κεφάλι της μέσα σ' ένα μεγάλο σωρό από τρυφερά χόρτα.

Και όμως ήτανε πολύ ευμόρφο γουρουνάκι ό Κλαψιαράκος είχε τριανταφυλλένιο χρώμα, ήτανε παχουλός-παχουλός, με δροσερό μουτράκι, με

«Η σκαφίδα έγύριζε και τον εκαπέλλανε!...» (Σελ. 156, στ. 6.)

γυαλιστερή τρίχα, με την ούρα του στρημμένη σαν τρυπάνι... "Όλο όμως και μουρμούρα και κλάψα!

"Όταν τ'αδέλφια του, αγόρια και κορίτσια ήτανε ακόμα εις τό όπιστατικό, έλο και μαλλώματα ειχε μαζί των.

"Αν, την ώρα που επαιζαν, τον αγγίζαν λιγάκι, θαρρείς και τον έσκότωναν! "Αν, άηδίασμένα από τον κακό του χαρακτήρα, του έγύριζαν την πλάτη, έδαζε τέσ φωνές:

— Δέν μ' αγαπούνε! θέλουνε να πεθάνω!

"Επήγαιναν ελα γύρω στην σκαφίδα, για να φάνε τό φαγάκι τους, και τα κλάμματα του Κλαψιαράκου άρχιζαν πάλιν:

— Με σφιγγουνε!... Μου φυλάζανε

την πιό χειρόταρη θέσι!... Βάζουνε τα πόδια τους μέσα στη σκάφη!

"Εχαναν κι' αυτά την ύπομονή τους και του εφώναζαν:

— "Ε! δέν τα βάζεις και σύ; Ποιός σ' εμποδίζει;

"Ο παραπονιάρης μας άπεφάσιζε να τα βάλη, αλλά τό άπεφάσιζε πολύ άργά, την στιγμήν που οι άλλοι έβγαζαν τα δικά τους πόδια έχανε τότε την ισορροπίαν ή σκαφίδα, έγύριζε και τον εκαπέλλανε!

"Επρεπε τότε να ήθε από κανένα μέρος, και ν' ακούατε τα στρίγγλικά ξεφωνητά του Κλαψιαράκου και τα μαλλώματα της κυρά-Μουρμούρας. Αδτή άλλο δέν ήξευρε: τό τσαμένο τό παιδάκι της ήτανε αιωνίως τό θυμά!

Μιά φορά ή Ζαμπέττα, ή ψυχοκό-

ρη, του έδωκε μιá ώραία ζύμη από πίτουρα, γι' αυτόν μονάχο. Θαρρείτε πώς έμεινε ευχαριστημένος;... Μ' αυτά τον ναυ να κοιμάσθε! Γρήγορα-γρήγορα, έτρεξε με τα κλάμματα να εβρη τ' αδέλφια του για να τους πη:

— Σ' έλους τους άλλους δίνουνε τα καλλίτερα πράγματα, και σ' έμένα τα χειρότερα! Γι' αυτό μου δίνουνε χωριστά να φάω!

"Η αλήθεια είνε πώς τα άλλα μικρά, για να γελούν μαζί του, έκάνανε πώς είχαν φάγη έκτακτα πράγματα, κ' έγλυφαν τα χείλη των. Τους άρεσε να τό πειράζουν, τόσο κωμικός και γελοίος έγινότανε με την κλάψα του. Και μονάχα ή καιμένη ή Βελουδίτσα έπροσπαθούσε να τον παρηγορήση. Αυτός όμως, αντί να της λέη ευχαριστώ, την εφόρτωνε με κακά λόγια και με κλωτσιές και κουτουλιές.

"Επεται συνέχεια) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

"Η βύτηχια υπάρχει μόνον εις την φαντασίαν των δυστυχών. "Εκείνος τον όποιον νομίζομεν έλο: εύτυχη, τίποτε δέν γνωρίζει περί της εύτυχίας του.

Η ΦΑΝΤΑΣΜΕΝΗ

(ΜΙΘΗΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΕΜΙΛΕ ΡΕΧΗ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. (Συνέχεια)

"Η ώρα ήτο έννεα ακόμη, και ήτο φόβος μήπως ό κύρ-Λαμής και ή κυρά-Λαμής, οι θυρωροί, οι όποιοι συνήθως δέν έπεφταν να κοιμηθούν παρά όταν επέστρεφεν άπ' έξω έλον τό προσωπικόν του πύργου, ήσαν ακόμη ξυπνητοί, είτε μέσα είτε έξω από τό θυρωρείον των. Και δέν ήμπορούσε παρά να περάση από εκεί ή "Ανδρέα, δια να εξέλθη από την θύραν με τα κάγκελλα.

"Εκρινε λοιπόν φρόνιμον ν' άφίση να περάση τουλάχιστον μιá ώρα, πριν κάμη τό τόλμημα να εξέλθη από τον πύργον. "Επεσε, με τα ρούχά της, εις τό κρεβάτι, και με άκραν άνυπομονησίαν έπερίμενε να περάση ή ώρα' έν τω μεταξύ κατεγίνετο πώς να δικαιολογήση την έλθεινήν της φυγήν με κάθε είδους δικαιολογίας, άπέλπιστικώτατα γελοίας και άνοήτους.

Αιών ολόκληρος της εφάνη εκείνη ή ώρα, έως ότου περάση. "Εσηκώθη τότε, έπήγε προς την θύραν του δωματίου και την άνοιξε με άπειρους προσφιλές, σαν τον κλέπτην που ρούγει, άφού έκαιμε την κλειψιάν του.

"Ενθ' έπροσπαθούσε να την ξανακλείσση με τās ίδιās άνησύχους προσφιλές, ένθυμήθη έξαφνα ότι πολύ όλίγα χρήματα ειχεν ή τσέπη της. "Αλλά, δια να κάμη τέτοιον ταξείδι, της έχρειάζοντο χρήματα, πολλά χρήματα!

"Εστάθη σαν άπολιθωμένη από την τρομάραν της, που δέν ειχε συλλογισθή αυτήν την τόσο σοβαράν λεπτομέρειαν. "Ητο λοιπόν της μοίρας της, την στιγμήν που ειχε λάθη τόσο καλά τα μέτρα της, να μην ήμπορέση να τα βάλη εις ένέργειαν, διότι της έλειπαν μερικά εισοσόφραγμα;

"Εχασε τό θάρρος της με αυτήν την ανακάλυψιν, ή όποία διεκινδύνευε τά πάντα, και εισήλθε πάλιν εις τό δωμάτιόν της' έπεσεν επάνω εις μιαν καρέκλαν και, άφού έβαλεν εις τα πόδια της την βαλίτζαν της, ήρχισε να συλλογίζεται τί μέσον να εύρη δια να εξομαλύνη αυτήν την δυσκολίαν.

— Τί τρελλή που είμαι! ειπε, καθώς ένεθυμήθη τα χρυσά ναπολεόνια, που όπατέρας της δέν ήθέλησε να κρατήσση και αυτή τα ειχε ρίψη μέσα εις τό χρυστάλλινον βαζάκι, που ήτο βαλμένον εις τό μάρμαρο του τζακκιού. "Ημπορώ να μεταχειρισθώ αυτά τα χρήματα. "Εξ αιτίας των τάχα δέν είμαι ύποχρεωμένη τώρα να φύγω από τον πύργον μας, και δέν είνε, έπομένως, δίκαιον, αυτά να μου δώσουν τό μέσον να φύγω;

"Επλησίασε ψηλαφητά προς τό τζάκι.

Καθώς όμως ήπλωνε τό χέρι προς τό βαζάκι, έδίστασεν. "Εισχαινετο, μόλαταύτα, να έγγίση τα χρυσά εκείνα νομίσματα, τους άφώνους κάρτυρας της έλειπνής της πράξεως. Καί όμως, έπειδή έβλεπεν ότι ήτο αδύνατον να εκτελέση χωρίς αυτά τό άνόητον σχέδιόν της, άπεφάσιζε να τα χρησιμοποιήσση. "Εθεσε λοιπόν μερικά από αυτά εις τό μικρόν της βαλάντιον και έκρυψε τα άλλα μέσα εις την βαλίτζαν.

Με αυτόν τον τρόπον εφωδιασμένη με τα άπαραίτητα όδοιορικά έξοδα, έπήγατε δια δευτέραν φοράν να διαβή τό κατώφλι του διαμερίσματός της, όταν ήκουσεν έν νέου, όπισθεν της θύρας της, έν έλαφρόν σύριμον φορέματος.

"Ητο ή ύπηρετρια, ή όποία ειχεν άνησυχήση με τους μυστηριώδεις πηγαινοερχομούς της νεαρής της κυρίας' έπειδή δέν ειχε λάθη καμμίαν άπάντησιν την πρώτην φοράν που ήλθε να την ερωτήσση, ήρχετο τώρα δια να βεβαιωθή όριστικώς, μήπως της ειχε συμβή τίποτε δυσάρεστον, άν ήτο ανάγκη να την περιποιηθί, ή να στείλη να φωνάζη τον ιατρόν...

"Αφού έστάθη αρκετήν ώραν ν' άκρασθή, χωρίς ν' αντιληφθή τό έλάχιστον σημεϊον ζωής, έδοκίμασε πάλιν να στρέψη τό πόμολο της θύρας' τό έστρεψεν, αλλά ή θύρα έμεινε κλειστή.

— Πολύ παράξενο! έψιθύρισεν ή "Αγγέλω, όταν ειδεν ότι ματαία ήτο ή άπόπειρά της. Φθάνει να μην είνε άρρωστη, ή λιγοθυμισμένη... "Ω! Θεέ μου! ποιός ξέρει;... πεθαμένη ίσως...

"Από τό λεπτόν ξύλινον χώρισμα, τα λόγια εκείνα, άν και ειχαν ψιθυρισθή πολύ σιγανά, έφθασαν εις την ακοήν της "Ανδρέας και την κατετάραξαν. Την συνεκίνησεν ή αγωνία, που εφαινετο ότι έδασάνιζε την άφωσιωμένην ύπηρετριαν, και ή "Ανδρέα ήλθεν εις την άκμην να της άνοιξη και να εμφανισθή, έγκαταλείπουσα δε τό σχέδιόν της, να περιμεινή την κορείαν των πραγμάτων. Ειδεν όμως ότι δύσκολον θα ήτο να δώση πιστευτήν εξήγησιν της έτοιμασίας της, ειδεν, ότι θα εύρίσκετο εις στενώχωρον θέσιν άπέναντι της ύπηρετρίας της, και αυτό την ήμπόδιζε να παραδεχθί την λύσιν, ή όποία μόλαταύτα από πολλάς θα την άπήλλασε τάλαιπωρίας και συμφοράς...

"Εμεινε λοιπόν άκίνητος εις την θέσιν της, περιμένουσα πότε να κουρασθί ή ύπηρετρια να κάμη τον φρουρόν εμπρός εις εκείνην την θύραν, την άνηλεως κλειστήν, και ν' άποφασίση ν' άπομακρυνθί. "Επερίμενε ώραν πολλήν, γεμάτη από άνυπομονησίαν. "Επί τέλους, κατά τα μεσάνυχτα, κρότος πνιγμένων βημάτων την ειδοποίησεν ότι ή "Αγγέλω ειχεν άποφασίση να έγκαταλείψη την σκοπιάν της.

"Εξήλθε τότε, και δια να έμποδίσση ν' ανακαλυφθί πολύ γρήγορα ή άπουσία της, εκλείδωσε την θύραν του δωματίου της κ' έβαλε τό κλειδί εις την τσέπην της.

"Ω! πώς εκτυπούσεν ή καρδιά της, καθώς έπερνούσεν εμπρός από τα δωμάτια του πατέρα της, ό όποιος πάντοτε τόσον τρυφερά την ειχεν αγαπήση. "Εστάθη δια μιαν στιγμήν, και εις τό διάστημα αυτής της στιγμής την εκυρίευσε μιá άκατανίκητος έπιθυμία να εισέλθη, δια να τον ιδίη δια τελευταίαν φοράν πριν φύγη. Δυστυχώς όμως δι' αυτήν, εύρήκε τό θλιβερόν θάρρος ν' αντισταθί εις την καλήν αυτήν παρόρμησιν, και προς δικαιολογίαν της έσκέφθη ότι, άν έμβαίνειν εις τό δωμάτιόν του, ό πατέρας της βεβαίως θα την έδέχετο με ψυχρότητα, ίσως μάάλιστα και με θυμόν, άφού δέν της ειχε δώση τό δικαίωμα να εμφανισθί ενώπιόν του πριν αυτός την καλέσση. "Απεμακρύνθη λοιπόν γρήγορα-γρήγορα, βαδίζουσα με τέσ μύτες των ποδιών της, δια να μην έλκύση την προσοχήν του άρρώστου, άν τυχόν δέν ήτο ακόμη άποκοιμισμένος.

Οί διάδρομοι ήσαν έρημοι, καθώς και ή σιάλα και τα προπόλαια' έφθασε λοιπόν χωρίς κανέν έμπόδιον έως τό άνδρην του κήπου. "Εκεί πλέον ήτο προφυλαγμένη, τουλάχιστον τό ένομίμει, με τό σκότος της νυκτός, από τον φόβον μήπως την άναγνωρίση κάποιος που θα εύτόχαινε να εύρεθί εις τό πέρασμά της.

Εύρήκε τό τρίκυκλόν της εις τό μέρος όπου τό ειχεν αφήση κατά την επάνοδον της από τον περιπάτον, που ειχε κάμη με τον "Αδην. "Εκρέμασε την βαλίτζα της όπισω από τό τρίκυκλον και ήρχισε να ποδηλατή προσεκτικά εις την δενδροστοιχίαν, μένουσα δσον τό δυνατόν κοντά εις την προστατευτικήν σκιάν των δένδρων, τα όποια ήσαν δεξιά και άριστερά του στενού δρόμου.

"Επρεπε τώρα να περάση εμπρός από τό θυρωρείον. "Α! τί φόβος, μην τύχη κ' έξυπνήσουν ό κύρ-Λαμής και ή κυρά-Λαμής, μήπως σηκωθούν και ζητήσουν να ιδούν πόθεν προήρχετο αυτός ό κρότος, που θα ήκουαν!

Πώς να εξηγήση την έξοδόν της με τό τρίκυκλον, αυτήν την ώραν της νυκτός! "Ο φόβος της όμως δέν έγινε πράγμα' οι κάτοικοι του θυρωρείου, βυθισμένοι εις τον βαθύν ύπνον των, ήτο αδύνατον να ύποπτευθούν ότι ή καγκελωτή θύρα, την όποίαν ειχαν έντολήν να προσέχουν, έμελλε ν' άνοιχθί από την μικρήν των κυριάν, που ειχε πάρη δρόμον δια τό άγνωστον, και να διευκολύνη αυτή την

εκτέλεσιν της τρελλής άνταρσίας της... "Η "Ανδρέα έπέρασε τό κατώφλι της θύρας με άκραν συγχίτησιν, και μετά δύο στιγμάς εύρέθη εις τον έξοχικόν δρόμον.

"Ητο Σεπτέμβριος' αι νύκτες ειχαν άρχίση να γίνωνται ψυχραι. Εις τον ουρανόν μυριάδες άστρων έλαμπαν σαν διαμάντια, αλλά ή μακρυνή των λάμψες δέν ήτο αρκετή ώστε να διαλύση τα σκότη που έσκέπαζαν, σαν άπέραντος μαύρος πέπλος, την άποκοιμισμένην έξοχήν.

Εις πάσαν άλλην περίστασιν, ή δεσποινίς Δεβούσι θα έφοβείτο να εύρεθί μόνη έξω, τόσον άργά, την νύκτα' ήτο όμως παραπολύ συγχισμένη, παραπολύ εδίαζετο να διαλύση δσον τό δυνατόν μεγαλήτερον διάστημα, και ή ψυχή της τώρα ήτο άπρόσβλητος από τον φόβον.

«Η θύρα έμεινε κλειστή...» (Σελ. 157, στ. α.)

"Ο δρόμος ήτο εύθους και ομαλός, και ή ταχύτης του τρίκυκλου της δέν συνήνησε καμμίαν άνωμαλίαν του έδάφους δια να γίνη βραδυτέρα. Και όμως, πόσην ώραν έκαιμε δια να διατρέξη αυτά τα δέκα χιλιόμετρα! Ποτέ άλλοτε ό σταθμός του Σινόν, όπου ειχεν έλθη κάποτε με τό άμάξι, μαζί με τον πατέρα της, δέν της ειχε φανή τόσο μακρυνός!

Και δέν άπέγχε πλέον από εκεί παρά διακόσια έως τριακόσια μέτρα, όταν τό σφύριγμα μιās άτμαμάξης την έκαιμε ν' ανατριχιάσση. "Ενα τραίνον, τό όποϊον έκαιμε τό έδαφος να σαλευθί, έπερνούσε με ύποχωφα μουγγρητά εις τό άνάγωμα επάνω, και μετ' όλίγα λεπτά εισήρχετο εις τον σταθμόν, όπου έσταματούσεν.

— Σινόν! τρία λεπτά! — ήκουσεν ή

Φιλόπατρις 'Ελληνοπούλα με τὸν Φοῦ-Διάβολον, Διακριθεῖσαν Ἀρσενιάδα, Ἐθνικήν Σημαίαν, Ἐστεμμένην Καλλονήν καὶ Σκέρισον — τὸ Ζήτην ἢ Κνανόλευκος μετὰ τὸ Κίτρινον Ντύμιον — ἢ Παλλάς μετὰ τὴν Δαφροσκοπὴν Σημαίαν, Κόρην τοῦ Οὐρανοῦ καὶ Σκέρισον — τὸ Οὐράνιον Τέξον μετὰ τὴν Δοκίμασαν τὴν Σαλόνην, Νικηφόρον Οὐρανόν, Σκέρισον, Διακριθεῖσαν Ἀρσενιάδα καὶ Διγρηπίον Βασιλόπαυδα — τὸ Καροδόμωρον μετὰ τὴν Ἀθάνατον Ἑλλάδα καὶ Διακριθεῖσαν Ἀρσενιάδα — ἢ Πατριωτίσσαν Πυργοδέσποινα μετὰ τὴν Ἀμίμητον Γελοτοπιόν, Δέθνην καὶ Ὀνειρον τῆς Δόξης. — ἢ Ροδόδακτυλὸς Ἡὸς μετὰ τὴν Φιλοπάτριδα Ἑλληνοπούλαν, Παλλάδα, Ἀθῶν τῆς Χίου καὶ Νικηφόρον Οὐρανόν — ἢ Ἀρσὴν μετὰ τὴν Ζοφεράν Νύκτα, Ἐσμερόλδαν, Σκέρισον καὶ Ζίγαν — ἢ Ταλαντευομένη Ἑλπίς μετὰ τὸν Λάζωρον, Βασιλέα, Μαγαραγαζένιο Δάκρον καὶ Ἐπνεγὲς Παρελθόν — ἢ Ἰσχὺς τοῦ Περρωμένου μετὰ τὸν Φοῦ-Διάβολον — ἢ Χάμικω μετὰ τὸν Ἀγγελὸν Ἀδερφινόν καὶ Ἀμίμητον Γελοτοπιόν.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: Ἀγνήν Καρδίαν (τὴν Πρωταπριλιά κανένα δὲν ἐγέλασα, ἕνας μόνον μ' ἐγέλασε· ὄχι, δὲν μοῦ ἔστειλεν ἀκόμη) Χρυσότερον Ἑλαῖδα (εὐχαριστῶ πολὺ καὶ διὰ τὸ νέον ἔσπαθῶμα· ἐγέλασα πολὺ μετὰ τὴν ἱστορίαν τοῦ Σαυῆρ) Μαγεμένο Ἀκροτάλι (ὄχι) Λάζωρον (ἢ Κική σὲ ὑπερευχαριστῶ διὰ τὰ γραμματόσημα· εὐχομαι περαστικὰ εἰς τὸ ἀγαπῆτο Βασιλέα) Μυθῶν Μάσκον (ἔχει καλῶς) Ἀξιολύπητον (ἔγινε καλὰ ἢ ἀδελφούλα;) Μελπ. Γ. Π. (διεβίβασα πρὸς τὸν Γηραιὸν Νεῖλον τὰ εὐχαριστήριά σου) Δευνοκέρμαντον Διγαλιόν (καὶ ποῦ εἶχες τὸ νοῦ σου; ἔστη Ἀλγεβρα ἢ ἐπὶ γράμμα ποῦ μοῦ ἔγραψες; ἄς εἴνε ὅμως... ἐπρόκειτο περὶ λησίων... ἀλγεβρικών) Ἰσχὺν τοῦ Περρωμένου (βλέπεις διὰ νόρη; νὰ μοῦ γράψης; ἐνὺ εἶχες τόσα ὄρατα θέματα, τὰ ἀψησὲς νὰ περάσουν) Ταλαντευομένην Ἑλπίδα (βεβαίως ἡ ἔορτὴ τοῦ Σταδίου ἦτο ἡ ὠραιότερα· ἐπίσης καὶ ἡ φωταγώγησις τῆς Ἀκροπόλεως δσον διὰ τὴν φωταγώγησιν τοῦ Λυκαδητοῦ τί νὰ σοῦ πῶ... τέτοια ὄρα κ' ἐγὼ ἐπίσης ἐκουμάμουν) Ι. Α. Χρ. (δὲν γνωρίζω ἀνὸς ὑπάρχει τοιοῦτο βιβλίον) Ἀσπὴ (τὸ ἔστειλα ἐκ νέου μὰ γράψε μοι λοιπὸν κάπου-κάπου!) Ροδόδακτυλον Ἡὸς (ἔχει καλῶς καὶ ἡ παραγγελία σου ἐσημειώθη, καὶ ἡ συγγνώμη σου ἐδόθη προθύμως) Ἡεθὸν τῆς Μόγης (ἔστειλα ἢ ἐπιστολὴ σου μ' εὐχαρίστησε πολὺ) Νικηφόρον Ἑλληνα (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ περιεργον δελτάριον) Πατριωτίσσαν Πυργοδέσποιναν (εἶνε μὴ ἰδέα καὶ αὐτὴ, δεῖ ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως δὲν πρέπει νὰ καινῶται πορτοχνήματα) Καροδόμωρον (χαίρω ποῦ ἔγινες καλὰ τὸ ψευδάνυμον ἐνεκρίθη) Γλυνοκονεῖλαν (αἱ προτάσεις σου θὰ δημοσιευθῶν εἰς τὸ προσεχὲς) Οὐράνιον Τέξον, Παλλάδα (τοῖς ἔστειλα ὑπόμνησιν καὶ ἐκ δευτέρου) Ζήτην ἢ Κνανόλευκος (ἔστειλα) Τριγυμώδη Ὀθάλασαν (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας· γράψε μοι λοιπὸν συχνὰ, ἀφοῦ σοῦ ἀρέσῃ τόσον νὰ βλέπης τὸ ψευδάνυμόν σου) Χιονομένην Ἀμυγαλιάν (τὸ ἀνίγμα ποῦ μοῦ ἔστειλες δὲν θὰ δημοσιευθῇ δημοσιεύονται μόνον ὅσα στέλλονται εἰς τὸν Διαγωνισμόν καὶ ἐγκρίνονται· ἰδὲ τί λέγει ὁ Ὁδηγός, διὰ νὰ μὴ ματαιοπονηθῇ σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις) Θούριον Ἰγμον (τὰ ἰδέα ἀπαντῶ καὶ πρὸς σέ· διάβασε τὸν Ὁδηγόν) Φιλοπάτριδα Ἑλληνοπούλαν (ὄχι, δὲν ὀνομάζεται Ἑλπίς) Ἐθνομάρτυρα (τὴν ἔστειλα καμμία ἐνόχλησις· τριάντα χρόνια τώρα αὐτὸ κάμνω...) Σύννεφον τοῦ Ὀλύμπου, Ἀκταιορίδα (ἔδωσα πρὸς τὸν κ. Φαίδωνα τὴν

ἐπιστολήν σου· ἔχει καλῶς, ἀφοῦ ἡ ἀνάγκη τὸ ἐπιβάλλη; ὄχι, μὴ μοῦ στείλῃς ἀπὸ τώρα τὴν Συλλογὴν σου, ἔχομεν καιρὸν) Ὀδὸν τῆς Δόξης κτλ. κτλ.
 Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 10 Ἀπριλίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχὲς.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 20 Μαΐου
 Ἡ ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράψωι τὰς λύσεις των, οἱ διαγωνιζόμενοι, ποθεῖται ἐν τῷ Ἐρασίῳ μας εἰς φανελλόλου, ἀν' ἑνώσεως περὶ τῆς 20 φάλλα καὶ ταῦται φρ. 1.)

235. Ἀξίγριφος.

Τὸ πρῶτον εἶνε σύνδεσμος
 Τὸ ἄλλο εἶνε ζώνη,
 Τὸ τρίτον εἶνε γράμμα.
 Καὶ τὸ δευτὸν ἐλάττωμα
 Ἡοῦ τ' ὄλον φανερωθεῖ
 Θὰ εὖρῃ ἐν τῷ ἄμ.

236. Στοιχειόγριφος.

Ἀπὸ κρῶτον ὄργανου βούτζει,
 Τὸ βουτό, — ὁ βουζὸς θὰ βαρῇ...
 Καπελλάκι φηλὸ τοῦ φορεῖ,
 Καὶ ἰδοὺ σὰς φωτίζει!

237. Τονόγριφος.

Κινῶ ταχάτως μυθικῶ
 Κενταύρου τὴν ὄσειαν,
 Κεῖ ᾧ τοῦ θαύματος εὐθὺς
 Τὸν βλέπω μ' ἀπορίαν
 Κατάκοιτον μετὰ σύμπτωμα
 Βαρεῖας ἀσθενείας,
 Μὰ νὰ σὰς πῶ εὐκρινῶς,
 Κ' ἐγὼ δὲν γέυρω ποῖας.

238. Ἰνραμίς.

Οἱ σταυροὶ νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
 * + * = Θεὸς ἀρχαῖος.
 ** + ** = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
 *** + *** = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
 **** + **** = Πιτῆνόν.

239. Λεξιθηρία.

Ζητεῖται ὁμοσυστατικὸν οὐδέτερον μετὰ ὀκτὼ γράμματα, ἐξ ὧν τὰ δύο μόνον φωνήεντα.

240—244. Μαγικὸν Ρῆμα.

Τῆ ἀνταλλαγῇ τριῶν γραμμάτων ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ρήματος τριτοπροσώπου, πάντως τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶν ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Ἰσθμός, ἄμμων, τοσάνικς, οεισμός, σταθερός.
 Ἐσάλη ἐπὶ τοῦ Ζήτου ἢ Ἑλλάς

245. Τριπλή Ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν Σειρήνα, τὰ δεύτερα ἀρχαῖον ποιητὴν καὶ τὰ τρίτα θυγατέρα τοῦ Αἰδίου:
 1, Ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος· 2, Ἐνδυμα ἀρχαῖον· 3, Ἰψώμα γῆς· 4, Ὄρος τῆς Ἑλλάδος· 5, Ἀρχαία Βασιλείσσαι· 6, Πρόσωπον τῆς Ἁγίας Γραφῆς.

246. Φωνεντόλιπον.

ρακ-κ-γπ-τε-πρ-κ-μ-δ-φρ-ν-ε-ε-ε
 Ἐσάλη ἐπὶ τῆς Ἀεροσλοῦστου Νυκτὸς

247. Γεῖφος.

Ι Ι Ι
 Ι Ι Ι 1, 1, ' - 1, ἦν
 Ἐσάλη ἐπὶ τοῦ Φιλοπάτριδος Ἑλλήνος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν φύλλον 13 καὶ 14.
 147. Ἡμιπληγία (σῆμοι, πληγῆ, ἄ λ) — 148. Τῶς (τὰ, ὤς, α.) — 149. Ἀμορσος — Ἀμορσισα. 151—152. 1. Ὀλίω. 2. Γαλή, καλή, καλῆς, καλός, κάλλος, ἄλλος, ὀλος, ὄραο. — 153 — 157. Τῆ ἀνταλλαγῇ διὰ τοῦ ΠΑΞ: ἀραξ, ἀπαξ, Παξοί, ἐπαξίος, διαμαξέ. — 158. ΕΠΙΜΕΝΙΔΗΣ (Ἐραχθεύς, ἔπιον, Ἀλαμῆνης, Ἰουστινιανός, ἘδρυβιάΔΗΣ.) — 159. Τεῖχος ἑδλινον ἀπόρρητον τελεθεῖν. — 160. Φιλόνεκος ἢ αἶξ (φύλλον-εἰκοσι ἔξ.)

161. Ὑπερίων (ὑπέρ, ἴων.) — 162. Μετανοια (μέ, τὰ, νι, α.) — 163. (Ἀκουούται.) — 164. Ὀμβρος-ρῦμβος.

165. ΔΑΝΑΟΣ 166—171. Τῆ προσθήκῃ τοῦ Π: Πόρος, παρὰ, Πυός, πύρος, ποι, πῆ. — 172. ΜΙΔΑ Σ. (Μήλων, Χίος, εὐδρυβιάΔΗΣ.) — 173. ΝΙΚΑΙΑ Μῦθος ἐστὶ λδ-γος ψευδῆς, εἰκονίζων ἀλήθειαν.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Μὰ ἐπὶ τέλους ἐπὶ τέλους, Ἀθῶν τῆς Χίου, δὲν θὰ παύσῃ αὐτὴ ἡ σοβαρότης σου; Μοῦ φαίνεται ὡς Ἅγιος Ὀνούφριος. — Ροδόδακτυλὸς Ἡὸς. (Ζ' — 122)

Ανταλλάσσω πανταχόθεν εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ δελτάκια. — Etienne Simoglou, Nigde (Turquie) (Ζ' — 123)

Ο Ἐθνομάρτυρας ἐρωτᾷ τὸν Σίβαθρον, ἀν' μετὰ τὰ τελευτάα γεγονότα κρούτη εἰς τὴν ψυχὴν του καμμίαν μνησικαίαν. (Ζ' — 124)

Συγχαίρω Χρυσόμαλλον Πρωτῆρ καὶ Τραλλιανόν διὰ τὸ θαρρὸς ποῦ ἔδειξαν εἰς τὰς ἐκλογάς. — Ἐθνομάρτυρας. (Ζ' — 125)

Χρόνια πολλὰ καὶ εὐτυχισμένα ἐπὶ τῇ ἔορτῇ τοῦ Λαζάρου. — Μαγαραγαζένιο Δάκρον. (Ζ' — 126)

Συγχαίρω τὴν Προσοφικὴν Ἀνάμνησιν διὰ τὴν ἔξοχον ἐπιστολήν της. — Ἀξιολύπητος. (Ζ' — 127)

ΕΡΓΑ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΔΟΥ
 (Φαίδωνος)
 ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ, Τιμῆται δε. ἢ φρ. 2
 ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ Σειρὰ Πρώτην, δε. ἢ φρ. 3
 ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ Σειρὰ Δευτέραν, δε. ἢ φρ. 3
 [Αἱ δύο Σειραὶ ἄμφοσ δε. ἢ φρ. 3,50
 καὶ χροσδδοται δε. ἢ φρ. 7.]
 ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΣΤΕΦΑ, δε. ἢ φρ. 3.
 [Χροσδδοτεος, δε. ἢ φρ. 3,50]